

SOTURI- KISSAT

AURINGONLASKU

UUSI PROFETIA

6

ERIN HUNTER

WSOY

Englanninkielinen alkuteos

WARRIORS, THE NEW PROPHECY #6: SUNSET

Originally published by HarperCollins Children's Books under the title

WARRIORS, THE NEW PROPHECY #6: SUNSET

Text copyright © Working Partners Limited 2007

Series created by Working Partners Limited

Cover illustrations copyright © Owen Richardson 2015

Map art © Dave Stevenson 2015

Used by permission of HarperCollins Publishers

Taitto: Sisko Honkala

Kannen Soturikissat-logo: Mikko Valtavaara

Suomenkielinen laitos © Nana Sironen ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

Suomennos ilmestynyt aiemmin Art Housen kustantamana 2014

ISBN 978-951-0-49623-7

Painettu EU:ssa

*Rod Ritchielle, joka sai ensimmäisenä selville, mitä
puutarhan aidan takana oikeasti tapahtuu...*
Erityiskiitokset Cherith Baldrylle

JOITAKIN KLAANIKISSOJA

MYRSKYKLAANI

Päällikkö	TULITÄHTI – kellanpunainen kolli, jonka turkki on liekinvärinen
Varapäällikkö	HARMAARAITA – pitkäkarvainen harmaa kolli
Parantaja	LEHTILAMPI – vaaleanruskea raidallinen naaras, jolla on meripihkanväriset silmät
Soturit	(kollit sekä naaraat, joilla ei ole pentuja) TOMUTURKKI – tummanruskea raidallinen kolli HIEKKAMYRSKY – vaalean kellanpunainen naaras PILVIHÄNTÄ – pitkäkarvainen valkoinen kolli SANIAISTURKKI – kullanuskea raidallinen kolli; VALKOTASSUN mestari OKAKYNSI – kullanuskea raidallinen kolli KIRKASSYDÄN – valkoinen naaras, jolla on kellanpunaisia läiskiiä VATUKKAKYNSI – tummanruskea raidallinen kolli, jolla on meripihkanväriset silmät SAARNITURKKI – vaaleanharmaa tumma-juovainen kolli, jolla on tummansiniset silmät; KOIVUTASSUN mestari TIHKUVIIKSI – tummanharmaa kolli, jolla on siniset silmät

ORAVALIITO – punaruskea naaras, jolla on vihreät silmät

LUKKIKOIPI – pitkäjalkainen musta kolli, jolla on ruskea vatsapuoli ja meripihkanväriset silmät

Oppilaat (yli kuuden kuun ikäiset soturiharjoittelijat)

VALKOTASSU – valkoinen naaras, jolla on vihreät silmät

KOIVUTASSU – vaaleanruskea raidallinen kolli

Kuningattaret (naaraat, jotka ovat tiineinä tai hoitavat pentuja)

LEHVÄPILVI – vaaleanharmaa tummajuovainen naaras, jolla on vihreät silmät; **TOMUTURKIN** pentujen emo

RATAMOHÄNTÄ – kilpikonnakuvioisen ja valkoisen kirjava naaras, jolla on meripihkanväriset silmät

KAUNOKAINEN – kermanvaalea pitkäkarvainen kissa, joka on kotoisin hevospaikasta

Klaanin-
vanhimmat (entiset soturit ja kuningattaret, jotka viettävät vanhoja päiviään)

KULTAKUKKA – vaalean kellanpunainen naaras

PITKÄHÄNTÄ – vaalea kolli, jolla on mustat raidat; siirtynyt varhain klaaninvanhimmaksi menetettyään näkönsä

HIIRITURKKI – pieni tummanruskea naaras

VARJOKLAANI

Päällikkö	MUSTATÄHTI – suurikokoinen valkoinen kolli, jolla on valtavat pikimustat käpälät
Varapäällikkö	RUOSTETURKKI – punaruskea naaras
Parantaja	PIKKUPILVI – erittäin pieni raidallinen kolli
Soturit	TAMMITURKKI – pieni ruskea kolli; SAVUTASSUN mestari SETRISYDÄN – tummanharmaa kolli PIHLAJAKYNSI – kellanpunainen kolli KELTATURKKI – kilpikonnakuviainen naaras, jolla on vihreät silmät
Kuningattaret	UNIKONVARSI – pitkäjalkainen vaaleanruskea raidallinen naaras
Klaanin- vanhimmat	JÄRKÄLE – luiseva harmaa kolli

TUULIKLAANI

Päällikkö	YKSITÄHTI – ruskea raidallinen kolli
Varapäällikkö	SAARNIJALKA – harmaa naaras
Parantaja	KAARNAKASVO – lyhythäntäinen ruskea kolli
Soturit	LOVIKORVA – raidallinen kolli SEITTIJALKA – tummanharmaa raidallinen kolli VARISSULKA – tummanharmaa kolli PÖLLÖVIIKSI – vaaleanruskea raidallinen kolli YÖPILVI – musta naaras

	LUMIKKOTURKKI – kellanpunainen kolli, jolla on valkeat käpälät
Kuningattaret	VALKOHÄNTÄ – pieni valkoinen naaras
Klaanin- vanhimmat	AAMUKUKKA – kilpikonnakuvioinen naaras KAISLAHÄNTÄ – vaaleanruskea kolli

JOKIKLAANI

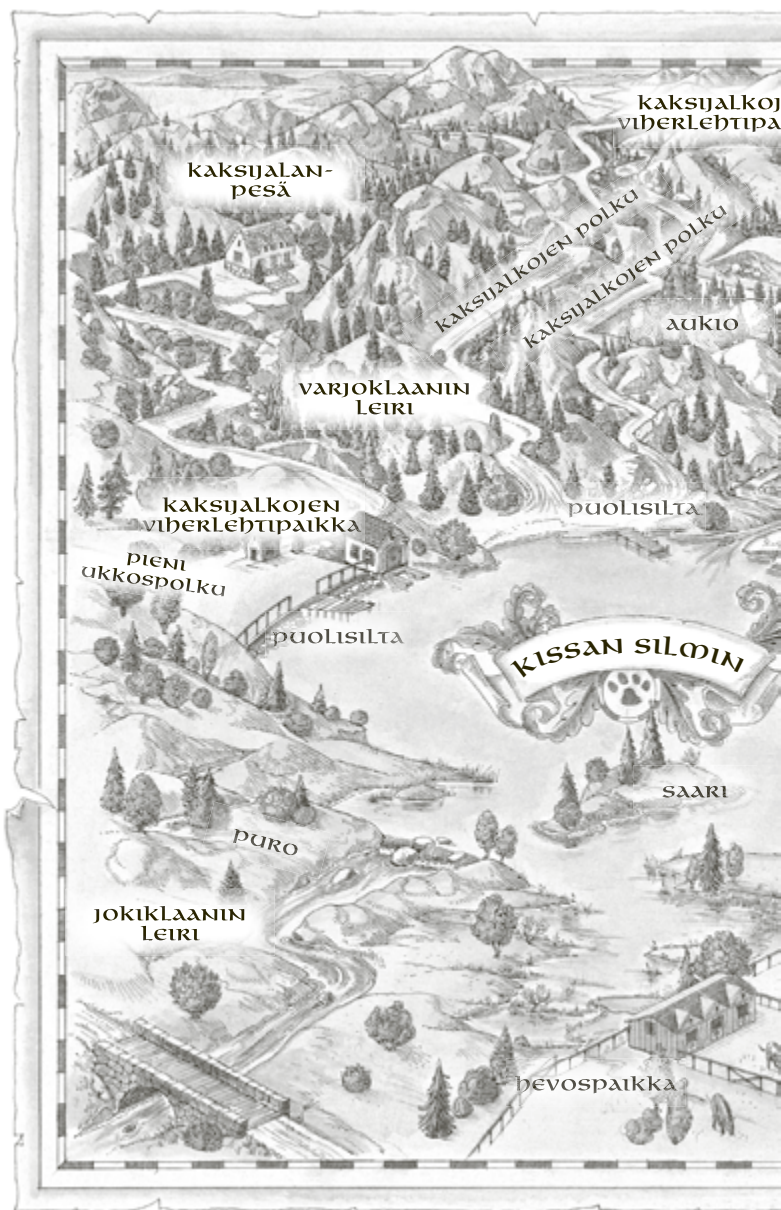
Päällikkö	LEOPARDITÄHTI – epätavallisen täplikäs kullankeltainen naaras
Varapäällikkö	USVAJALKA – harmaa naaras, jolla on siniset silmät
Parantaja	PERHONSIIPPI – juovikas kullanvärinen naaras; PAJUTASSUN mestari
Soturit	MUSTAKYNSI – savunmusta kolli; PYÖKKITASSUN mestari HAUKKAHALLA – tummanruskea kolli, jolla on valkea vatsapuoli ja jäänsiniset silmät MYYRÄHAMMAS – pieni ruskea raidallinen kolli PÄÄSKYHÄNTÄ – tumma raidallinen naaras KIVIVIRTA – harmaa kolli RUOKOVIIKSI – musta kolli; VÄRETASSUN mestari
Kuningattaret	SAMMALTURKKI – kilpikonnakuvioinen naaras, jolla on siniset silmät HUOMENKUKKA – vaaleanharmaa naaras
Klaanin- vanhimmat	RASKASJALKA – tanakka raidallinen kolli MURATTIHÄNTÄ – ruskea raidallinen naaras

KUOHUVAN VEDEN HEIMO

PURO JOSSA PIKKUKALAT UIVAT (PURO) – ruskea raidallinen naaras
MYRSKYTURKKI – tummanharmaa kolli, jolla on meripihkanväriset silmät

MUITA ELÄIMIÄ

SAVU – lihaksikas valkoharmaa kolli, joka asuu hevospaikan ladossa
HAHTUVA – pieni valkoharmaa naaras, joka asuu hevospaikassa
PAPU – mustavalkoinen terrieri, joka asuu kaksijalkojen kanssa hevospaikan lähellä
KESKIYÖ – tähtiä katseleva mäyrä, joka asuu meren rannalla

EN
ikka

kuulaampi

hylätty
kaksijalanpesä

KLAANIT

vanha ukkospolku

MYRSKYKLAANIN
LEIRI

vanha taampi

JÄRVI

TUULIKLAANIN
LEIRI

RIKKINÄINEN
PUOLISILTA

kaksijalkala

MYRSKYKLAANI

JOKIKLAANI

VARJOKLAANI

TUULIKLAANI

TÄHTIKLAANI

POHJOINEN

ukkospolku

ESINÄYTÖS

METSÄSSÄ OLI SYNKKÄ YÖ. Tyynessä ilmassa heinätkään eivät huojuneet, kun valtava kolli asteli polun reunan varjoissa. Hän pysähtyi korvat pystyssä, meripihkanväriset silmät ka-peina. Hänen yllään taivaalla ei loistanut kuu eivätkä tähdet, mutta puunrunkojen tiheästä sienikasvustosta hohti aave-maista valoa paljaalle maalle.

Iso kolli avasi suunsa maistaakseen ilmaa vaikkei odotta-nutkaan tuntevansa riistan tuoksua. Hän tiesi etteivät saniais-ten liikahdukset merkinneet mitään, ja tummat häivähdykset hänen silmäkulmassaan haihtuisivat siinä samassa kuin usva, jos hän yrittäisi iskeä niihin kyntensä. Ei tässä paikassa ollut nälkää, mutta hän kaipasi sitä tunnetta, kun kynnet upposivat saaliiseen, ja ensimmäistä lämmintä tuoresaalispalaa onnistu-neen saalistuksen jälkeen.

Hänen niskakarvansa nousivat pystyyn, kun häntä koh-ti leijaili uusi haju: kissan haju, muttei kummankaan niistä, joita hän oli aiemmin tavannut. Tämä oli eri kissa, sellainen jonka hän tunsi aikojen takaa. Hän hiipi hajun perässä eteen-päin, kunnes metsä harveni ja hän saapui aukiolle, jolle lan-kesi heikko valo. Toinen kissa loikki häntä vastaan avoimen maan poikki korvat luimussa ja vauhkoin katsein.

”Tiikeritähti!” kissa sanoi huohottaen, jarrutti liukuen ja jäi maahan kyyristelemään. ”Mistä sinä ilmestyit? Minä luulin olevani täällä yksin.”

”Ylös siitä, Mustaraita”, raidallinen kolli murisi halveksuvasti. ”Älä nöyristele siinä niin kuin joku säikky pentu.”

Mustaraita nousi käpälilleen ja nuolaisi turkkiaan pari kertaa. Hänen turkkinsa oli aiemmin ollut sileä kuin hyvin syönyt kala, mutta nyt se oli harva ja siihen oli tarttunut takiaisia. ”Minä en käsitä tätä paikkaa”, hän maukui. ”Missä me olemme? Missä Tähtiklaani on?”

”Tähtiklaani ei kulje täällä.”

Mustaraidan silmät levisivät. ”Miksei? Ja miksi täällä on aina pimeää? Missä kuu on?” Häntä puistatti. ”Minä kuvittelin että saalistaisin taivaalla soturiesi-isiemme kanssa ja varjelin klaanitovereitamme.”

Tiikeritähti sihahti hiljaa. ”Ei se meillä mene niin. Mutta en minä tähtien valoa tarvitse seuratakseni omaa polkuani. Jos Tähtiklaani luulee voivansa unohtaa meidät, se on väärässä.”

Hän käänsi selkensä ja raivasi tiensä saniaisten läpi jäämättä odottamaan, seurasiko Mustaraita vai ei.

”Odota”, Mustaraita lähätti kompuroidessaan hänen peräänsä. ”Selitä.”

Jykevä raidallinen kissa vilkaisi taakseen, ja kelmeä valo heijastui hänen keltaisista silmistään. ”Tulitähti luuli voittaneensa, kun Ruoska vei yhdeksän henkeäni. Hän on typerys. Meidän välimme eivät ole vielä selvät.”

”Mitä sinä muka Tulitähdelle nyt mahtaisit?” Mustaraita kinasi. ”Et sinä pääse tästä metsästä mihinkään. Minä tiedän sen – olen yrittänyt. Vaikka kävelisin miten kauas, puut eivät ikinä lopu eikä missään ole valoa.”

Tiikeritähti ei vastannut heti. Hän tassutti eteenpäin aluskasvillisuudessa Mustaraita tiiviisti perässään. Pienempi

kissa säpsähteli jokaisesta rasahduksesta saniaisten seassa ja jokaisesta eteen osuvasta varjon häilähdyksestä. Kerran hän pysähtyi tuijottamaan leuat raollaan ilmaa maistellen.

”Minä haistan Rikkotähden!” hän huudahti. ”Onko hänkin täällä? Rikkotähti, missä sinä olet?”

Tiikeritähti pysähtyi ja katsoi taakseen. ”Turhaan huudat. Ei Rikkotähti sinulle vastaa. Täällä voi haistaa monia kissoja, mutta harvoin heitä tapaa nenäkkäin. Olemme vankeina samassa paikassa, mutta olemme vankeina yksin.”

”Miten sinä sitten oikein kuvittelet tavoittavasi Tuli-tähden?” Mustaraita kysyi. ”Eihän hän edes liiku tässä metsässä.”

”En *minä* häntä yritäkään tavoittaa.” Tiikeritähti murisi hiljaa ja uhkaavasti. ”Vaan minun poikani. Yhdessä Haukkahalla ja Vatukkakynsi näyttävät Tulitähdelle, että taistelu ei ole läheskään voitettu.”

Mustaraita pälyili entistä päällikköään. ”Mutta miten sinä saat Haukkahallan ja Vatukkakynnen tekemään mitä tahdot?”

Tiikeritähti vaiensi hänet hännänhuitaisulla. Hänen kynsensä työntyivät sisään ja ulos ja raapivat maata käpäliden alla. ”Minä olen oppinut kulkemaan heidän uniensa poluilla”, hän sihi. ”Ja minulla on aikaa. Kaikki aika maailmassa. Kun he ovat tuhonneet sen viheliäisen kotikisun, minä teen heistä klaaniensa päälliköitä ja näytän heille, mitä todellinen valta on.”

Mustaraita kavahti taaksepäin sananjalanvarsien suojiin. ”Heillä ei voisi olla parempaa opettajaa”, hän maukui.

”He oppivat metsän parhaat taistelutaidot”, Tiikeritähti jatkoi Mustaraitaa kuuntelematta. ”He oppivat olemaan armottomia kaikille, jotka yrittävät nousta heitä vastaan. Ja lopulta he jakavat koko järveä ympäröivän alueen keskenään.”

”Mutta kun on neljä klaania –”

”Ja pian enää kaksi. Kaksi klaanillista puhdasverisiä sotureita, joita eivät heikennä kotikisut eivätkä puoliveriset. Tulitähti on jo ottanut hoiviinsa sen tyhjänpäiväisen karvakasan sieltä hevospaikasta, ja sen inisevät pennut. Niinkö muka klaania johdetaan?”

Mustaraita painoi päänsä korvat myötämielisesti luimussa.

”Haukkahalla on peloton”, Tiikeritähti murisi mielissään. ”Hän todisti sen häätamällä Jokiklaanin reviiirtä mäyrän. Hän osoitti myös suurta viisautta auttaessaan sisarensa parantajaksi. Sisaren tuki helpottaa hänen pääsyään päälliköksi, ja hän tietää sen. Hän tietää että valtaa saavat vain ne jotka sitä eniten haluavat.”

”Niin, hän on totisesti sinun poikasi.” Sanat valuivat Mustaraidan suusta kuin sadevesi lehdeltä, mutta jos Tiikeritähti huomasikin äänensävyssä kireyttä, hän ei ainakaan välittänyt.

”Kun taas Vatukkakynsi...” Tiikeritähti kavensi silmiään. ”Hänelläkin on rohkeutta, mutta häntä vaivaa uskollisuus sille typerälle Tulitähdelle. Hänen on opittava, ettei *minkään* – ei päällikön, ei soturilain, ei itse Tähtiklaanin – saa antaa tulla tielle. Hän ansaitsi kaikkien kissojen kunnioituksen tekemällä matkan auringonpesälle ja johtamalla klaanit uuteen kotiinsa. Jo hänen maineensa pitäisi helpottaa hänen valtaanpääsyään.” Hän ryhdistäytyi voimakkaat lapalihakset väreillen. ”Minä näytän hänelle, miten.”

”Minä voisin auttaa sinua”, Mustaraita tarjoutui.

Tiikeritähti kääntyi hänen puoleensa kylmän halveksuvana. ”En tarvitse apua. Etkö sinä kuullut kun sanoin, että joka kissa kulkee tässä pimeässä metsässä yksin?”

Mustaraita vavahti. ”Mutta kun täällä on niin tyhjää ja hiljaista... Anna minun tulla mukaasi.”

”En.” Tiikeritähden äänessä kuului hiukan harmistusta muttei yhtään epäröintiä. ”Älä yritä seurata minua. Tässä paikassa kissoilla ei ole ystäviä eikä liittolaisia. Jokaisen on kuljettava varjoisia polkujaan yksin.”

Mustaraita nousi istumaan ja kiersi häntänsä etukäpäpäilleen. ”Mihin sinä nyt olet menossa?”

”Tapaamaan poikiani.” Hän loikki polkua pitkin pois turkki kellertävässä valossa hohtaen. Mustaraita jäi paikoilleen, kyyristelemään saniaisten varjoon.

Ennen kuin Tiikeritähti katosi metsän pimentoon, hän vilkaisi taakseen ja lausui vielä: ”Tulitähti saa nähdä, että minun aikani ei ole ohi. Onhan hänellä jäljellä seitsemän henkeä, mutta minä vaanin häntä poikieni kautta, kunnes häneltä on riistetty joka ainut. Tätä taistelua hän ei voita.”

LUKU 1

VATUKKAKYNSI SEISOI KESKELLÄ aukiota ja tuijotti Myrskyklaanin leirin jäänteitä. Kynnenohut, kasvava kuu purjehti kivinotkoa ympäröivien puiden yllä. Sen himmeä valo paljasti rikki poljetut pesät, leirin sisäänkäyntiä suojanneen piikkipensasmuurin, joka oli hajotettu ja sysätty syrjään, sekä Myrskyklaanin haavoittuneet kissat, jotka hiipivät hitaasti esiin varjoista karvat pystyssä ja silmät järkytyksestä ammolleen. Vatukkakynsi saattoi yhä kuulla märeiden tömistelyn, kun ne löntystivät tiehensä. Sisäänkäynnin toisella puolen aluskasvillisuus heilahteli siinä mistä ne olivat rynnineet, kun Yksitähti ja Tuuliklaanin soturit olivat viime hetkellä tulleet Myrskyklaanin avuksi.

Vatukkakynnen nahkaa ei kuitenkaan kihelmöinyt eikä hänen kypäliään liimannut maahan tämä hävitys. Leirin piikkipensasmuurin maahan levinneiden jäänteiden keskellä asteli kaksi kissaa, joita hän ei ollut kuvitellut näkevänsä enää koskaan. He olivat vahingoittumattomia ja sileäturkkisia, ja heidän silmänsä kiiluivat huolestuneesti.

”Myrskyturkki! Mitä sinä täällä teet?” Vatukkakynsi huusi.

Voimakas harmaa kolli tuli koskettamaan Vatukkakynnen kanssa neniä. ”Mukavaa nähdä taas”, hän naukaisi. ”Minä...

halusin nähdä, oletteko te löytäneet kotipaikan. Mutta mitä täällä on oikein tapahtunut?”

”Mäyriä”, Vatukkakynsi vastasi. Hän katsahti ympärilleen arvioidakseen, mistä aloittaisi haavoittuneiden ja pelästyneiden klaanitoveriensä auttamisen.

Myrskyturkin vierellä oleva hoikka ruskeankirjava naaras sipaisi hännällään pitkää jälkeä Vatukkakynnen lavassa. ”Sinä olet saanut haavan”, hän naukaisi.

Vatukkakynsi heilautti korviaan. ”Ei sillä väliä. Tervetuloa Myrskyklaaniin, Puro. Ikävää että teidän piti taivaltaa niin pitkä matka nähdäksenne tämän.” Hän vaikenä ja katseli kumpaaakin vuoron perään. ”Onko Kuohuvan Veden Heimossa kaikki hyvin? En olisi ollenkaan odottanut teitä vierailulle näin pian.”

Myrskyturkki vilkaisi Puroon niin nopeasti, että Vatukkakynsi ehti tuskin huomata. ”Kaikki on hyvin”, hän naukaisi. ”Me vain halusimme varmistua siitä, että te olette löytäneet itsellenne uuden asuinpaikan niin kuin Tähtiklaani lupasi.”

Vatukkakynsi katseli ympärilleen tuhotussa leirissä, jossa tynnytyneet kissat hoipertelivat kotinsa raunioilla. ”Löysimme me”, hän sanoi hiljaa.

”Sanoitko sinä että tänne hyökkäsi *mäyriä*?” Puro uteli hämmentyneen kuuloisena.

”Ne tulivat tänne tarkoituksella”, Vatukkakynsi selitti. ”Tähtiklaani tietää, mistä ne oikein tulivat, mutta niitä oli enemmän kuin olen eläessäni nähnyt. Ne olisivat tappaneet meidät, ellei Tuuliklaani olisi ilmestynyt paikalle.” Hänen kypälänsä tärisivät, ja hän upotti kyntensä veren tahraamaan maahan pysyäkseen pystyssä.

Myrskyturkki nyökkäsi. ”Ei sinun tarvitse kertoa meille kaikkea nyt. Miten me voisimme auttaa?”

»Ennen rauhan aikaa
veri verta vuodattaa ja
järven vesi punertuu.»

Mäyrien hyökkäys on jättänyt Myrskyklaanin
sekasorron valtaan. Jotta klaanissa säilyisi
järjestys, Tulitähden on nimitettävä pian uusi
varapäällikkö. Nuori kunnianhimoinen soturi
Vatukkakynsi odottaa kiihkeästi tulevansa vali-
tuksi. Hän kuitenkin tapaa öisin isäänsä
Tiikeritähteä, kostonhimoista henkikissaa,
joka lietsoo poikaansa vallankaappaukseen.
Lopulta Vatukkakynnelle koittaa totuuden hetki:
haluaako hän seurata isänsä käpälänjalkia
vai pysyä uskollisena päällikölleen?

Uusi profetia on toinen Soturikissat-saaga.
Auringonlasku on saagan kuudes,
viimeinen osa.

9 789510 496237

www.wsoy.fi

T84.2

ISBN 978-951-0-49623-7

Kannen kuva: Owen Richardson